

ÎN LUMINA SA ADMIRABILĂ

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” — 1 Petru 2:9.

A umbla în lumina descoperirii divine înaintând de la un nivel mai de jos la unul mai înalt, „din îndurare în îndurare”, este desigur este privilegiul pentru toți copiii luminii. De aceea, a fi lipsit de o adevărată dorință ca să faci un astfel de progres, trebuie să dovedească o lipsă de apreciere a marilor posibilități a unei vieți creștinești. Dacă nu avem o continuă și arzătoare dorință de a înțelege înălțimea și adâncimea unei trăiri a vieții creștine, atunci nici realizarea acelei bucurii exaltante nu este cu putință, care este împărtășită aceluia care au fost introduși în măsură crescândă în acea admirabilă lumină, care strălucește de la fața lui Isus într-o măreție neschimbătoare. Cum este în natură, așa este și în îndurare: Înflorirea de timpuriu este numai o promisiune, destul de plăcută la timpul ei, dar ea oferă posibilitatea unei mari dezamăgiri. Bucuria grădinarului de această înflorire stă în legătură cu speranța unui fruct copt și bine dezvoltat, și dacă acesta nu se face, atunci urmează o dezamăgire. Bindecuvântările „ploii timpurii” în primele zile ale trezirii noastre, fără îndoială, sunt necesare la dezvoltarea creșterii și puterii spirituale, dar „ploaia târzie”, este de asemenea necesară, dacă trebuie să se dezvolte un rod deplin. Răsăritul Soarelui de timpuriu poate să aurească orizontul la răsărit cu razele sale de lumină, dar Soarele va continua să urmeze, pe drumul hotărât de Dumnezeu și va picta cele mai încântătoare tablouri pe orizontul de vest. Același procedeu se întâmplă și în viața spirituală. Timpul dimineții și al amiezii vieții își are semnele sale speciale — adică semnele normale și sănătoase ale dezvoltării progresive în minte și inimă — dar când ziua scurtă a vieții se apropie de sfârșit, și când „cerul este mai aproape și Cristos devine mai scump” decât în timpul vieții trecute, atunci viața își primește cea mai admirabilă însemnătate, căci într-adevăr „cărarea celor drepti este ca zorile strălucitoare, care tot mai mult luminează până se face ziua deplină”.

„Să înaintăm spre desăvârșire”

Fără îndoială există o bucurie specială a primelor etape din viața spirituală, dar ea este o bucurie căreia îi lipsește dovada de-a fi continuu statornică în viață, și în anumite împrejurări poate să dispară cu desăvârșire. O astfel de posibilitate a fost în mod evident în mintea lui Isus din parabola Sa cu sămânța de grâu, care a căzut pe diferite feluri de pământ. Despre o clasă El a spus: „Dar cel care a fost semănat în locuri stâncoase este cel care aude cuvântul și-l primește îndată, cu bucurie; dar n-are rădăcină în sine, ci este numai pentru un timp” (Matei 13:20-21). În cazul acesta este multă bucurie, dar numai până când ține creșterea, și deoarece nu are o rădăcină adâncă, — adică nu are putere mai departe de a-și însuși substanțele necesare unei creșteri neîncetate, de aceea nu există nici o posibilitate de a merge mai departe spre desăvârșire. Este adevărat că la unii poate să existe și mai departe o anumită măsură de bucurie. Pentru cei ce sunt mulțumiți când văd „trăsăturile căilor Sale”, cunoștința planului lui Dumnezeu poate să rămână o sursă a unei bucurii reale, dar numai aceia care „caută să cunoască pe Domnul”, pot experimenta fericirea „vieții mai bogate”, care este adevăratul scop al Aceluia care a semănat cunoștința planului divin în inimile noastre.

A pătrunde în această viață a cunoștințelor mai înalte în mod experimental, înainte de toate trebuie să avem o convingere că o astfel de viață este posibilă. Dacă în ceva ce întreprindem vrem să ajungem rezultate mai mari, întâi trebuie să credem că există astfel de posibilități mai mari, și că eforturile noastre vor aduce rezultatele căutate. La cea mai mare dintre toate întreprinderile — la viața creștinească — trebuie să credem, că „celui ce are i se va da și va avea din belșug”, și de aceea să îndreptăm inimile noastre cu deplină încredere asupra tuturor posibilităților, care ne sunt puse înainte în scopurile lui Dumnezeu. Asemenea apostolului, noi trebuie să fim în continuu instruiți în mintea noastră să alergăm „înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.” (Filipeni 3:12). Dacă suntem într-o astfel de dispoziție, experiența creștinească niciodată nu ne va deveni indiferentă, nici numai un obicei și o formă, și niciodată nu va stagna. Din contră, ea va deveni tot mai nouă și mai mare, cu toate multiplele lucruri ale vieții noastre obișnuite, care ne opresc și uneori ne apasă și descurajază și voiesc să ne tâmpească puterea de pricepere spirituală. Chemarea creștinului este astăzi lumina admirabilă a lui Dumnezeu, mai admirabilă decât tot ce ne-a luminat în anii trecuți pe cărarea experiențelor noastre a mărețelor posibilități de cunoștință, conducere, dar și ajutor.

Ce ar fi fost

Cât de emoționante sunt cuvintele lui Isus, când El a recunoscut piedicile prejudecății de neînvinș, care s-au ridicat contra mesajului Său din cauza „necredinței”. „Voi nu vreți să veniți la mine, ca să aveți viață”. În toată plinătatea acelei iubiri, în care a venit la națiunea Sa proprie, El a dorit să le dea lumină și viață. Dar după exemplul părinților lor, care au refuzat să primească mesajul profeților, la fel și acești copii ai lor au greșit „prin necredință”, și oh, cât de mare ar fi fost binecuvântarea lor! Este o mirare că Răscumpărătorul nostru plin de iubire a fost mișcat până la lacrimi, văzând că a pierdut atât de mult și plângând a zis: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am dorit să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puilor sub aripi, dar n-ați vrut!” — Luca 13:34.

Dar oricât ar fi de dureroasă această tânguire, cu privire la privilegiile pierdute ale evreilor, cât de emoționantă devine când este asociată cu aceea, care s-ar întâmpla în legătură cu pierderea privilegiilor excepționale oferite nouă astăzi. Cine se poate îndoi că dintre mulți care mărturisesc pe Cristos, puțini — într-adevăr s-au îndeplinit promisiunea de iubire arzătoare ca a inimii Domnului venind la El așa de deplin cum ar intra în moștenirea lor deplină prin credință. Pentru marea majoritate, din cauza necredinței lor, Domnul a fost provocat să-și repete plângerea: „Voi nu vreți să veniți la mine ca să aveți viață” — viață de prisos. Și astfel a fost cazul totdeauna în trecut. Un scriitor, care descrie situația anumitor creștini din secolul al 17-lea, îl caracterizează ca „suflete sărmame, din cauza că după mai mulți ani de viață creștină au fost găsiți tot pe același loc, și mergând spre aceeași pace”.

La un bun observator de astăzi nimic nu este mai evident decât existența unei adânci prejudecăți împotriva oricărei oferiți „vieți de prisos” ca o posibilitate prezentă. Cu toate îndemnurile Sfintei Scripturi de a lupta pentru câștigarea acestor promisiuni mai mari, totuși, aceia care au pus vreo însemnătate pe aceste îndemnuri, au fost totdeauna puțini. Ca și în zilele din vechime, totdeauna au existat o mulțime de „spioni” care au fost gata să descurajeze pe aceia care au încercat să intre în pământul unde curge „lapte și miere”. Dar nici aceea n-a lipsit, ca totdeauna să se găsească un Iosua credincios și un Caleb neînfricat, a căror mărturie a sunat de-alungul veacurilor, pentru a întări posibilitatea de a intra și de a lua pe deplin în stăpânire „pământul unde curge lapte și miere”. De-alungul vârstei Evanghelice au existat astfel de „spioni” credincioși, care înșiși au călătorit prin pământul făgăduinței și cu mărturia lor au asigurat pe sfinți despre nemăsurata bogăție a moștenirii lor prin credință. Dar numai puțini au dat ascultare la mărturia acestora și au fost dispuși a se interesa de calea care duce în acest pământ.

Noi suntem deplin în stare să ne suim acolo acolo

Cât de important este deci ca noi, în mod personal să ne luăm timp pentru a ne examina atitudinea față de învățătura Cuvântului despre acest obiect. Noi ar trebui să fim siguri, dacă noi suntem în armonie și simpatie cu „vestea celor mulți”, care nu văd nimic decât imposibilități închipuite și idealuri nepractice, în timp ce pământul făgăduinței este plin de uriașii slăbiciunilor omenești, sau suntem pregătiți ca împreună cu Iosua și Caleb, plini de credință în Dumnezeu să spunem: „Hai să ne suim cu îndrăzneală și să punem mâna pe țară, căci putem s-o cucerim”. (Numeri 13:30) Credința nu discută despre faptul, că pământul este stăpânit de uriași, dar credința crede în posibilitățile mari și de aceea zice: „Domnul este cu noi, nu vă temeți”. Și să observăm că învățăturile lui Isus arată, că, dacă noi nu ajungem aici și acum moștenirea care ne-a fost făcută posibilă prin credință în opera Sa îndeplinită în favoarea noastră, atunci noi suntem asemenea acelor care disprețuiesc binecuvântările care sunt cu mult mai însemnate și mai mari decât acelea pierdute de Israeliții Vechiului Testament. Să ascultăm cuvintele Sale: „Dar oricui va bea din apa pe care o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viață veșnică.” — „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura. Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-l primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.” — Ioan 4:14; 7:38, 39.

„Doamne, este bine să fim aici”

Petru, prin care ne-au fost date și cuvintele textului nostru, a fost conștient de marele privilegiu pe care-l gustă cei ce urmează aproape pe Învățătorul. Nimeni nu a avut nevoie mai mult ca El să fie învățat să-și înalțe mintea mult deasupra principiilor inferioare ale vieții obișnuite; și el a avut amintiri dureroase despre unele lecții amare, de care a avut nevoie în anii vieții sale din trecut pentru a ajunge la o clară cunoștință. În relațiile Sale cu Petru, Isus nu a arătat cât de îndurător și răbdător dorește El să ne conducă, dacă noi de asemenea suntem gata să spunem: „Eu doresc să merg oriunde Tu Doamne dorești să mă conduci”.

„Esența experienței lui Petru în acea admirabilă lumină a schimbării la față, este experiența acelora dintre noi, care au fost chemați din întunec la lumină, care recunosc însemnătatea și influența cunoștinței spirituale.

Cât de deosebită este influența actuală a cunoștinței spirituale față de aceea pe care noi ni i-am închipuit odată. La începutul vieții noastre creștine, se poate că ne-am gândit că semnificația tainelor în ce privește cunoștința spirituală, se va sfârși odată cu devenirea noastră mai bătrâni și că toate lucrurile ne vor deveni mai clare. La început au fost multe lucruri pe care nu le-am putut înțelege, dar noi ne-am gândit: „în scurtă vreme eu voi înțelege totul”. Dar cât de diferită a fost adevărata influență a cunoștinței spirituale în progres! Dacă în decursul anilor, Domnul ne-a chemat mai departe în minunata Sa lumină; dacă El ne-a dat, ca odată lui Petru, o nouă și mai măreață descoperire despre persoana Sa și despre legătura legii și a profeților cu Cristos, El de asemenea ne-a dat și o viziune a Domnului; nu este mai puțin adevărat despre noi, cum a fost adevărat despre Petru că semnificația minunii a trecut în viziunea mai strălucitoare a adevărului. Odată cu lumina admirabilă am primit ca el norul minunat și sentimentul copleșitor despre infinit, despre nemărginirea adevărului, despre admirabila ființă a lui Dumnezeu, despre marea însemnătate a intențiilor divine și despre neputința noastră de-a cuprinde tot ce este și înseamnă Dumnezeu.

„Nu gândi că, cunoștința spirituală înseamnă lămurirea fiecărui secret; nu gândi că cunoștința spirituală înseamnă micșorarea infinitului, ci adevărurile lui Dumnezeu în termeni ușori și familiari ai fiecărei zile. Cunoștința spirituală înseamnă a fi condus pas cu pas în lumina minunată a mării lui Cristos, și în acea lumină a cunoaște nemărginitul nor al infinitului adevăr, până când ne plecăm înaintea lui Dumnezeu și îl adorăm plini de frică sfântă. Dar în aceea frică este pace. Deși fiecare pas făcut în această lumină măreață, ne dezvăluie tot mai mult ceea ce ne copleșește și ne face să simțim cât suntem de micuți și de neînsemnați și cât de înalt este Cristos, totuși noi știm că aici am găsit o pace pe care lumea nu o poate da dar nici lua. Deși copleșiți de adevărul pe care noi încă nu-l putem cuprinde, totuși noi suntem siguri și conștienți că am ajuns un punct de vedere a unei vieți mai nobile, cu un sentiment de fericire mai mare, în care putem zice: „Doamne, este bine ca să fim aici”! O creștere în această cunoștință înseamnă o conștiință fericită a creșterii în dar.

Principii fundamentale și lămurire perfectă

Pe drept s-a zis că aceia care au trăit în amurgul religiei tradiționale sau moștenite și nu au cunoscut însemnătatea credinței lor în mod corect, nu pot înțelege fericirea înălțătoare a experienței creștine mai înalte în legătură cu adevărata libertate și cunoștința admirabilă. Înainte de a experimenta dulceața adevăratei libertăți creștine și de a îndrepta ochii noștri numai la Isus, necăutând nimic afară de El, nu putem înțelege ce înseamnă a trăi în lumina Soarelui iubirii Sale și a simți influența puterii Sale vindecătoare. Cât de scumpă este totuși libertatea în Cristos a înțelege toată hotărârea lui Dumnezeu și a te apropia de „tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu”; libertatea de a înțelege „împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:18-19); libertatea de a servi Domnului, așa cum i-ar plăcea Lui mai bine; libertatea de a sta asemenea Mariei, plini de cucernicie și neclintiți la picioarele Lui, în timp ce ni se descopere lucrurile „părții mai bune”; libertatea de a sta atât de mult la picioarele Lui cât dorește El să ne țină. Și ce ne pasă dacă cineva ne dojenește, cum a făcut odată Marta cu sora ei Maria. El niciodată nu va neglija a pune cuvânt pentru cei ce iubesc a se elibera de la multele lucruri și de la roboteala (muncă continuă) și grija continuă pentru a sta un timp la picioarele Domnului. Măreață libertate și măreț privilegiu, har scump și ușă cerească la o experiență binecuvântată din ce în ce tot mai mare a luminii Sale minunate.

Cât de bine a cunoscut apostolul aceste lucruri și prin instrucțiuni și pilde a încercat a încuraja așteptarea unei înțelegeri mai înalte despre intențiile divine, care se desprind din învățăturile curate. Cât de mult a dorit el, că atât capul cât și inima să poată fi ocupate, pline de cucernicie în serviciul lui Dumnezeu. Tot așa a fost cazul și cu apostolul Pavel. Desigur, nimeni nu ținea mai mult decât el la învățătura sănătoasă, și totuși cât de clar învață el, că învățătura, oricât de curat este păstrată, de la sine nu poate să aducă rezultatele dorite. Să amintim sfatul său cu îngrijire: „De aceea, să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele ce aparțin oamenilor maturi, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre spălări, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. Și vom face lucrul acesta, dacă Dumnezeu va permite.” (Evrei 6:1-3) Nu arată aceste cuvinte destul de clar, că există învățături fundamentale în baza cărora trebuie să se ajungă la o construcție a cunoștinței depline? Nu învață acestea mai departe, că dacă studiul învățăturii și părțile ei fundamentale ne-ar ocupa tot sau cea mai mare parte a timpului nostru, ar însemna o anumită pierdere pentru noi? Și nu învață ele de asemenea că, dacă îngrijirea Domnului face posibilă ajungerea unei mai bune cunoștințe, pentru a crește până la bărbat desăvârșit

în Cristos, sau a ajunge desăvârșirea, a trece cu vederea o astfel de posibilitate ar da de înțeles o răspundere cu totul serioasă? Desigur acesta ar fi cazul. Apostolul Pavel ne atrage atenția că, în timp ce o temelie bună este o parte de neapărată trebuință a construcției noastre de credință, cu toate acestea ea întotdeauna este numai o temelie. Oricât de importantă este învățătura ca o temelie a credinței noastre, numai ea niciodată nu poate aduce în existență Templul viului Dumnezeu. Această clădire este construită din „pietre vii” pregătite, lustruite, curățite și desăvârșite printr-o însușire a întregii Sfinte Scripturi, care a fost dată de Dumnezeu, și din care învățăturile fundamentale formează numai o parte. Capul și inima, mintea și sentimentele, trebuie să fie înțelese prin Cuvântul Adevărului și de aceea maturitatea experienței creștine, pretinde o atenție amănunțită a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu.

Cum atinge adevărul capul și inima

Deosebirea ce-o face Scriptura între cap și inimă, este arătată clar prin unul sau două texte, de exemplu Evrei 10:16: aici avem un citat al profeților cu privire la viitorul lui Israel și ni se povestește despre scrierea legii în inimi și minte: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor”. Cu alte cuvinte, aceasta este o promisiune, care asigură o pricepere și o înțelegere spirituală și în cele din urmă o stare de supunere față de lege, astfel că toți vor veni să mărturisească: „O, cât iubesc legea Ta ”. Această deosebire ni se arată într-o altă formă în 2 Tesaloniceni 2:10-11. Aici găsim un text care în mod deosebit este interesant pentru timpul prezent. În acesta se amintește o grea pedeapsă asupra unora „pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”. Din această cauză Dumnezeu le trimite o „lucrare de rătăcire”. Precizarea arată, că aici nu este lipsă de cunoștință în ce privesc faptele fundamentale ale adevărului, ci din contră, orice cunoștință ar avea, lor le lipsește conlucrarea mântuitoare a simțurilor inimii, adică recunoștința și iubirea. Oricât de mare ar putea fi o astfel de cunoștință, cuprindă ea chiar și înțelegerea tuturor tainelor, dacă sentimentele mai adânci ale inimii lipsesc, atunci, în ziua încercării, un astfel de om va fi „ca o cetate fără ziduri” (fără apărare), deoarece „Iubirea este împlinirea legii”. Oricât de mare ar putea fi o atare cunoștință, fără iubire și supunere puțin poate folosi. După ce prin bunătatea lui Dumnezeu am ajuns la un progres considerabil în învățătura și înțelegerea generală, cu privire la lucrurile enumerate în Evrei 6:1-3, și când Dumnezeu are plăcere a permite anumite împrejurări, care sunt favorabile, pentru ca principiile începătoare ale adevărului să se lase și să trecem înainte spre desăvârșire, să nu facem noi acest lucru?

Vocea lui Dumnezeu auzită în liniște și tăcere

În timp ce suntem atenți asupra întregii Scripturi și recunoaștem că „tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu” este „de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”, prin aceasta vom fi pregătiți a recunoaște, că noi suntem conduși și păstoriți de Spiritul Domnului pe pășuni grase și pe lângă apele odihnei, unde în liniște și odihnă vom auzi vocea blândă a Domnului nostru cu o mai mare claritate. Experiența noastră, judecata noastră și serviciul nostru se vor perfecționa, și noi vom fi în stare a vorbi mai bine ca locuitorii ai Domnului nostru Isus Cristos.

Conduși de Spirit „în tot adevărul”, vom crește în cunoștință în așa fel, ca viața creștină să corespundă în totul cu Sfânta Scriptură. Se va recunoaște, că claritatea în învățătură, instruire în dreptate, îngrijirea personală a unei vieți plăcute lui Dumnezeu, serviciul credincios în supunere față de îndrumările Domnului, îngrijirea vieții de rugăciune, ceasurile liniștite după care dorește inima noastră, toate acestea formează trăsăturile particulare ale adevăratelor experiențe creștinești. Fiecare știe, că dacă Domnul ar fi voit, ne-ar fi putut da toată Evanghelia și cunoștința chemării noastre înalte în Ioan 3:16 și în alte puține texte, însă Lui i-a plăcut să ne dăruiască o Biblie din 66 de cărți, plină de comori nescacate. În înțelepciunea Sa, El a pregătit acest cuvânt mareț ca o hrană pentru fiecare inimă care înfometează după El, știind bine, că în marea diversitate a chemărilor Săi, vor fi unii care îndeosebi vor fi atrași de anumite trăsături ale descoperirii divine, și alții de altele; dar cu toate acestea, prin puterea învingătoare a Spiritului Sfânt, întreg corpul lui Cristos va fi clădit un Templu Sfânt lui Dumnezeu. Totuși cât de dureros este, că mulți nu cunosc acest lucru. Ce îndurare este aceasta totuși, că Dumnezeu a trezit astfel de servitori credincioși, fiecare cu aptitudinile și capacitățile sale deosebite, care au luat din fiecare parte a Bibliei și au pregătit hrană pentru sfinți. De fapt, Biblia ar fi o comoară, dacă ea ar povesti numai despre Dumnezeu și minunile puterii Sale, dar ea este o comoară cu mult mai mare, când este recunoscută ca o proprietate a unei experiențe personale și fericite, despre care Dumnezeu a declarat că El o poate duce la îndeplinire, dacă îi permitem să ne conducă viața după voința Sa. Ce fel de făgăduințe a promis El să

îndeplinească! Făgăduințele unei bogate bucurii, de comunitate, de unitate cu Tatăl și cu Fiul, de activitatea Spiritului Sfânt în noi, asemenea cu puterea care a sculat pe Isus dintre morți, și toate acestea cu scopul ca noi să putem face adevărată experiența a bucuriei mântuirii Sale. Cât de fericit este totuși a lăsa ca fiecare vas să fie format de olarul ceresc după cum îi place lui Însuși; a lăsa să-și ducă la desăvârșire opera Sa prin mijloacele potrivite Lui, pentru ca în fiecare inimă să facă „să voiască și să lucreze pentru buna Sa voință”.

O inimă deschisă va înrâuri asupra unui ochi deschis

Nici o bucurie din oricare perioadă a vieții unui copil al lui Dumnezeu nu se poate asemăna, cu aceea de a ști, că de fapt noi înaintăm spre ținta cerească, care este pusă înaintea noastră. Nici o mărturie a Spiritului Sfânt nu poate fi mai scumpă decât învingerea credinței, pe care în dezvoltarea sa deplină Dumnezeu o primește pe cuvântul Său, după ce a învățat a rămânea în Cristos, și zilele în care uneori ne-am încrezut, altădată ne-am îndoit, acele care ne-au dat deplina încredere că El este în stare a ne păzi de cădere „ca să ne înfățișeze El Sieși Biserică măreață, neavând pată sau încrețitură sau ceva de felul acestora”. Și nu există o influență mai activă pentru a duce la îndeplinire această eliberare și această învingere în viața noastră de toate zilele, ca puterea cunoștinței fericite a faptului, că însuși Cristos dorește să locuiască în noi. Numai teoria acestor lucruri niciodată nu va putea să îndeplinească acest lucru în noi, ci din contră, trebuie să fie o influență a Spiritului Sfânt. Afară de aceasta este necesară o conlucrare din partea noastră plină de zel, înțelegere, și fiindcă Spiritul Sfânt lucrează prin cuvânt, de aceea trebuie să fim voioși a fi învățați. E lucrul nostru a ști, că mai presus de toată activitatea descoperirii divine asupra înțelegerii noastre, stă de fapt o comunitate supraomenească și continuă cu Cristos, pentru că noi îl iubim și pentru că El singur locuiește în inimile noastre. Aceasta ne va conduce zi după zi la o cunoștință mai desăvârșită, la o iubire mai mare, și la o posesiune sigură a Sa Însuși. Noi însă trebuie să repetăm aceasta; pentru a învăța aceste lucruri din experiență, trebuie să mergem la o parte în „locul ascuns în Sfânta Sfintelor” și acolo să ne ridicăm la un punct de vedere mai înalt și la o atmosferă mai curată; mai înaltă și mai curată decât aceea a activității. Noi trebuie să stăm la Cristos în liniște și să-i permitem să ne toarne în inimile noastre primitoare iubirea și puterea Sa, și să permitem Spiritului Sfânt să ia din lucrurile lui Cristos și să ni le descopere nouă. Pentru a cunoaște această viață, este de lipsă a fi însetat după ea, aceasta o așteaptă Domnul de la noi; și a veni la El cu inimile deschise și pline de credință, ca El să ne conducă în această cale. Și dacă un prejudiciu sau alte piedici până acuma ne-au ținut ochii închiși, atunci cu încredere se poate spune, că dacă inima se va dechide, atunci și ochii se vor deschide, și lucrurile minunate din cuvântul lui Dumnezeu vor schimba cu totul viața noastră.

Tot mai multă binecuvântare

Cât de minunat a exprimat poetul activitatea progresândă a voinței divine în viața noastră. „Ai crezut tu în Domnul? Există încă mai mulți pentru al urma pe El”. Vinul bun vine numai la urmă. Oricât de mari ar fi binecuvântările noastre din zilele trecute, crescând în dar și cunoștință, ne așteaptă încă binecuvântări și mai mari. Să învățăm deci a ne ridica pe trepte mai înalte, și tot mai mult a ne desfăta în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, și în bucuria noastră vom afla că iubitul nostru Învățător ne va dăruia vinul cel mai proaspăt și mai bun, până când vom sta încântați în prezența Sa. „Lumina este semănată pentru cel drept și bucuria pentru cel cinstit cu inima”. (Psalmul 97:11) Dorim să cunoaștem mai mult din acest lucru? Atunci zi de zi să ne lăsăm conduși în lumina Sa admirabilă.

„Der Herold”, Octombrie 1932.